

Sygn. akt III PK 46/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa B. L.  
przeciwko Zespołowi Szkół Publicznych [...] w U.  
o ustalenie nawiązania stosunku pracy przez mianowanie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 29  
stycznia 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w K.  
z dnia 15 grudnia 2017 r., sygn. akt IV Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 15 grudnia 2017 r., po rozpoznaniu apelacji obu stron - powódki B. L. i pozwanego Zespołu Szkół Publicznych [...] w U. - od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 11 września 2017 r., którym ustalono, że powódka była zatrudniona w pozwanym Zespole od dnia 1 września 2012 r. na podstawie mianowania i oddalono powództwo w pozostałym zakresie (pkt I i II), orzeczono o kosztach postępowania (pkt III), zmienił zaskarżony wyrok w jego punkcie III w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje, a w pozostałej części oddalił apelację.

Sąd Okręgowy wskazał, że rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji, iż powódka była zatrudniona w pozwanym Zespole od dnia 1 września 2012 r. do dnia ustania zatrudnienia na podstawie mianowania jest zgodne z żądaniem pozwu, a powódka występując z takim żądaniem miała interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. Sąd rozpoznał także roszczenie powódki o ustalenie, że w spornym okresie była ona zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy, uznając roszczenie za nieuzasadnione. Zgodnie z art. 189 k.p.c. roszczenie o ustalenie wymaga wykazania przez stronę interesu prawnego, którego nie może ona zrealizować w innym postępowaniu. Przepis ten nie może zastępować przepisów dotyczących ochrony prawnej pracowników, z którymi rozwiązano stosunek pracy, czy zmieniono warunki zatrudnienia. Nie może zastępować także ochrony nauczyciela mianowanego, któremu bezzasadnie ograniczono wymiar etatu. Pisma pozwanego o ograniczeniu powódce wymiaru czasu pracy zawierały wprawdzie błędy formalne, ale nie na tyle istotne, by powodowały nieważność tych czynności. Jednocześnie zawierały pouczenia o sposobie ich zaskarżenia, z czego powódka nie korzystała. A zatem nie ma obecnie interesu prawnego określonego w art. 189 k.p.c. żądanie ustalenia, że od dnia 1 września 2012 r. powódka była zatrudniona w pozwanym Zespole w pełnym wymiarze czasu pracy (18/18).

Powódka w całości zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną, domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w granicach żądania Sądowi Okręgowemu wraz z rozstrzygnięciem o kosztach procesu i kosztach zastępstwa procesowego przed Sadem Najwyższym w postępowaniu kasacyjnym, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i orzeczenia co do istoty sprawy.

Skargę kasacyjną oparto na obu podstawach z art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie:

1) art. 316 k.p.c., art. 321 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 382 k.p.c. i art. 381 k.p.c., przez uchylenie się przez sąd od rozpoznania *meritum* sprawy, roszczeń pozwu w płaszczyźnie podstaw faktycznych pozwu, tj. dyskryminacji, czynności prawnych jedno i dwustronnych, przebywania skarżącej na urlopie dla poratowania zdrowia, potwierdzenia w świadectwie pracy zatrudnienia w roku szkolnym

2013/2014 w pełnym wymiarze czasu pracy, prawomocnego wyroku zasądzającego na jej rzecz odszkodowanie;

2) art. 217 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 382 k.p.c. i art. 381 k.p.c., przez nie przeprowadzenie wnioskowanych dowodów przez Sądy obu instancji (jako istotnych dla merytorycznego rozpatrzenia sprawy, a których sąd nie mógł pominąć w świetle przesłanek art. 381 k.p.c.);

3) art. 102 k.p.c., przez jego niezastosowanie, ponieważ to pozwany „jako profesjonalista” spowodował wątpliwości prawne co do treści stosunku pracy skarżącej, to jego zaniedbania, stosowanie wypowiedzeń umowy o pracę do stosunku na podstawie mianowania, spowodowały konieczność wytoczenia powództwa i w tej sytuacji to na skarżącą zostały w całości przerzucone koszty procesu, jest to niejako kara za to, że dążyła do rozstrzygnięcia wątpliwości na drodze sądowej;

4) art. 382 k.p.c. m.in., przez poczynienie dowolnych ustaleń polegających na dogmatycznym stwierdzeniu, że pozwany nie naruszał zasad niedyskryminacji, nie wzięcie pod uwagę materiału dowodowego, z którego wynika, iż pozwany wprowadził niepewność co do treści stosunku pracy skarżącej nawiązanego w 1991 r. na podstawie mianowania dopiero od 2012 r. (kiedy wielokrotnie po dniu 1 września 2012 r. wręczał skarżącej wypowiedzenia umowy o pracę) nie wcześniej i dlatego zakres żądania pozwu był od dnia 1 września 2012 r.;

5) art. 385 k.p.c., przez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy apelacja była zasadna, formułując trafne zarzuty procesowe, jak i materialnoprawne;

6) art. 386 § 1 i § 4 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 217 i 227 k.p.c., przez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy zarzuty apelacji były zasadne co do tego, że pozwany zmieniał wymiar czasu pracy skarżącej dyskryminując ją ze względu na jej niepełnosprawność związaną z wypadkiem przy pracy w lutym 2012 r., a także przez nierozpoznanie istoty sprawy w granicach i zgodnie z zarzutami apelacji dotyczącymi dyskryminacji przy rozwiązaniu stosunku pracy i przez to doszło do niezastosowania art. 5 k.c., art. 42 § 1 - 3 k.p., art. 20 i art. 22 ust. 2 Karty Nauczyciela, art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p. i art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela, art. 8 k.p. oraz art. 18<sup>a</sup> § 1 – 4 i § 5 pkt 2 k.p., art. 18<sup>3b</sup> § 1 k.p. oraz art. 10 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej

ogóle warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.Urz. WE 2000 L 303/16-22);

7) art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c., przez dowolne ustalenia polegające na przyjęciu, że: - skarżąca nie odwoływała się od dokonanych wypowiedzeń stosunku pracy, chociaż odwołała się od wypowiedzenia z 2014 r. i prawomocnym wyrokiem zasądzono na jej rzecz odszkodowanie z tytułu wypowiedzenia z naruszeniem prawa, - zmiana wymiaru zatrudnienia od dnia 1 września 2012 r. nastąpiła na skutek wypowiedzenia, mimo że w tym dniu został zawarty aneks do umowy o pracę, - skarżąca konkludentnie zaakceptowała zmniejszenie wymiaru pracy od dnia 1 września 2012 r. przez przystąpienie do pracy, chociaż przebywała na urlopie dla poratowania zdrowia i powinna być zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy;

8) art. 189 k.p.c., przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, przez co sąd - zamiast oceniać stan prawny stosunku pracy uwzględniający dokonane czynności prawne w okresie objętym żądaniem pozwu - poczynił rozważania prawne w kierunku tego, że skarżąca utraciła roszczenia, bo nie odwołała się od dokonanych wypowiedzeń;

9) art. 5 k.c., art. 42 § 1-3 k.p., art. 20 i art. 22 ust. 2 Karty Nauczyciela, art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p. i art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela, art. 8 k.p. oraz art. 18a § 1 – 4 i § 5 pkt 2 k.p., art. 18<sup>3b</sup> § 1 k.p. oraz art. 10 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r., przez ich niezastosowanie i nierozpoznanie *meritum* sprawy, chociaż stan faktyczny sprawy wykazujący dyskryminację skarżącej, obiektywnie zobowiązywał sąd do jego subsumcji pod normy z art. 42 § 1, 2 i 3 k.p., art. 20 i art. 22 ust. 2 Karty Nauczyciela, art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p. i art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela, art. 8 k.p. oraz art. 18a § 1 – 4 i § 5 pkt 2 k.p., art. 18<sup>3b</sup> § 1 k.p. oraz art. 10 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r., a zgodnie z art. 32 konstytucji RP wszyscy są wobec prawa równi, mają prawo do równego traktowania w zatrudnieniu, a sąd był zobowiązany przy zachowaniu zasady niezawisłości ocenić cały materiał dowodowy według swobodnej zasady oceny dowodów.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca podała, że „istnieje potrzeba rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego ewentualnie

potrzeba wykładni art. 189 k.p.c. w związku z art. 18<sup>3a</sup> k.p. w związku z art. 91c ust. 1, art. 20 i art. 22 ust. 2 Karty Nauczyciela budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, przez udzielenie odpowiedzi czy skarżąca „posiada roszczenie o ustalenie w zakresie ustalenia również wymiaru zatrudnienia, jeżeli jest zatrudniona na podstawie mianowania,” jeżeli nie odwołała się od dokonanego wypowiedzenia warunków pracy będąc zatrudniona na podstawie mianowania w sytuacji, kiedy od dnia 1 września 2012 r. strony zawarły aneks do umowy o pracę”. W ocenie skarżącej skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona, ponieważ sąd naruszył wskazane w podstawach skargi kasacyjnej przepisy prawa procesowego, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, jak i przepisy prawa materialnego, których sąd nie zastosował.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia, przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistego uzasadnienia

skargi (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, by skarżąca wykazała istnienie tych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy wspomnieć, że ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane; z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662; z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 497/11, LEX nr 1288609; z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990; z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355; z dnia 15 października 2015 r., I PK 3/15, LEX nr 2021593).

Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, przedstawienie we wniosku przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu

przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2018 r., I CSK 23/2018, LEX nr 2508110), ale powinno być istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega rzeczywistemu badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Realizacja wskazanej wyżej przesłanki nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wywodu jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez sąd drugiej instancji przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2017 r., I CSK 175/17, LEX nr 2372560). Ponadto istotnym zagadnieniem prawnym w rozmienieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Na podstawie powyższych wywodów należy stwierdzić, że przedstawione w skardze kasacyjnej „zagadnienie” nie spełnia wymogów przewidzianych dla tej przesłanki przedsądu (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), a ponadto kwestia w nim przedstawiona, była już przedmiotem wypowiedzi orzecznictwa. W wyroku z dnia 10 stycznia 2019 r., I PK 204/17 (niepubl.), Sąd Najwyższy stwierdził bowiem, że sprzeczne z ustawą (art. 10 ust. 5 pkt 6 i art. 22 ust. 2 Karty Nauczyciela) obniżenie wymiaru zajęć (i wynagrodzenia) nauczyciela mianowanego - w drodze porozumienia stron stosunku pracy czy też w drodze jednostronnej decyzji dyrektora szkoły podjętej poza jego kompetencjami (obniżenie wymiaru zajęć nauczyciela mianowanego bez jego zgody) - jest nieważne na podstawie art. 18 § 1 k.p. - ze skutkami wynikającymi z art. 18 § 2 k.p. Według cytowanego wyroku, w takiej sytuacji nauczycielowi mianowanemu przysługuje roszczenie o wyrównanie wynagrodzenia i o dopuszczenie do pracy w pełnym wymiarze zajęć, a nie - jak próbuje dowodzić w toku postępowania skarżąca – roszczenie o ustalenie wymiaru zatrudnienia.

Z kolei co do przesłanki oczywistego uzasadnienia skargi, to w świetle utrwalonego orzecznictwa z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007) i uzasadniające jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, LEX nr 2375942; z dnia 2 marca 2012 r., III PK 73/11, LEX nr 1215153; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531 i orzeczenia tam powołane). Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu



Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774; z dnia 15 maja 2018 r., II CSK 2/2018, LEX nr 2497594). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Oczywiście naruszenie prawa powinno być zatem rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 842931; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07 LEX nr 375616). O tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860; z dnia 18 maja 2018 r., V CSK 654/17, LEX nr 2500530).

Wymogów tych nie spełnia wniesiona skarga kasacyjna skoro we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania skarżąca ogranicza się do ogólnikowego i hasłowego twierdzenia, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż w sprawie doszło naruszenia „wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej przepisów prawa procesowego, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, jak i przepisów prawa materialnego, których sąd nie zastosował”. Wprawdzie skarga w dalszej części wniosku dotyczącej omawianej przesłanki przedsądu przywołuje art. 385 k.p.c., art. 386 § 1 i § 4 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 217 i art. 227 k.p.c., art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c., jednak przepisy te wymienione są chaotycznie i w żadnym razie nie zostały poparte wymaganym wywodem prawnym mogącym przekonać Sąd Najwyższy o kwalifikowanej postaci naruszenia tych przepisów, które miałyby być rzekomo widoczne „na pierwszy rzut oka”.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.